

XXX.

Любезенъ познайникъ.

Карнарекиятъ ханъ е станцията на високия троянски проходъ. Тукъ пхтниците почивать, похапвать, посгрѣвать се и тогава съ новъ запасъ отъ сили почватъ да възлизать по ребрата на Стара-Планина. Но една двѣ недѣли прѣзъ зимата ханчето не посрѣща пхтници, защото вѣявици засипватъ съ дебели прѣсли стария римски друмъ на връхъ Балкана и той става непроходенъ. Всѣкакви съобщения мѣжду Тракия и Дунавска България се прѣкращавать, додѣто троянскитѣ кираджии съ египетски мѣки не прориятъ тѣсна пхтека изъ снѣга. Именно, сега пхтьтъ бѣше затворенъ и ханчето пустѣше. Ханджиятъ Българинъ, дребно, ухилено човѣче, съ тжноумно лице, посрѣщнахъ твърдѣ вѣжливо госта си и го въведе въ голѣмата стая за гоститѣ, която служеше и за всичко друго. Огницето горѣше и Огняновъ запуши чибучката.

— Имате ли други гости? попита той ханджиятъ.

— Нѣмаме гости. Балкана, като се затвори, затваря и моя ханъ... За кждѣ така, аа? попита ханджиятъ, като изглеждаше нѣкакъ любопитно госта си.

— Можешъ ли свари едно кафе? попита Огняновъ вмѣсто да отговори.

— Можемъ, можемъ, какъ не можемъ?... а за кждѣ тѣй, аа? настояваше ханджиятъ.

— За Троянъ.

— А отъ кждѣ?

— Отъ Бѣла-Черква идж... Пхтьтъ добъръ ли е нататѣкъ.

— И азъ съмъ отъ Бѣла-Черква, но за Троянъ не можешъ миш... Азъ ти казвамъ, ти мене вѣрвай... бѣбреше ханджиятъ, като подаваше кафето и гледаше вторачено въ Огнянова, като човѣкъ, който иска да го познае.

Огняновъ се наведе намръщено за да избѣгне това